

Naliss´ ras hellige tekster

Den tabte gudinde

Da guderne blev skabt, blev også Eniona skabt. Hende og Sylvia var søskende. Dengang var Sylvia og hende meget ens. Den eneste forskel var, at Eniona ikke fik noget der kun var hendes. Da Sylvia fik skovelterne som sine, var Eniona ikke tilfreds, for hun fik ikke et folk som var hendes. Da Sylvia fik naturen som hendes, fik Eniona ikke noget. Hun brugte meget tid sammen med de forskellige guder. Men stadig havde hun ikke noget som var hendes, eller noget som var hendes formål. Til sidst begyndte hun i stedet, at lære de andre racer, ting som hun mente ville bringe dem fremgang. Hun lærte dem at stræbe efter storhed og andre nyttige ting. Hun bragte dem noget af den hemmelige viden, som Sylvia ellers mente kun var forbeholdt elverne, og sådan blev de andre racer mere og mere fremtrædende. Selv om det bragte hende meget glæde, ønskede hun sig stadig noget som kun var hendes. Hende og Sylvia gled fra hinanden, fordi de havde nok i hver sit og fordi Sylvia sjældent havde brug for hendes evner.

Men der var en anden, som ønskede del i hendes evner, og det var Karne. Nok var hans sortelvere dygtige krigere, men de havde ikke lært sig listigheden, som skovelterne mestrede. Han gik derfor til Eniona og sagde: "Eniona, du som har studeret med Zelkor og har så megen viden, jeg bøjer mig for dig. Du har lært de andre racer at overleve, men alligevel har du ikke et dødeligt folk at vogte over som er dit. De andre guder ser forbi din visdom og dygtighed, men ej jeg. Mit folk – mine sortelvere – kan jeg ikke lære listighedens kunst. Eniona, jeg tilbyder dig at vogte mit folk sammen med mig, hvis du til gengæld vil dele din visdom med dem." Eniona var ikke dum og brød sig ikke om Karne fordi han hadede hendes søster. Hun så let konsekvensen af det, Karne bad hende om. Hvis hun hjalp Karne, ville hun vende Sylvia ryggen, og de lyse guder ville ikke længere regne hende som en af deres. Karnes tilbud var ikke andet end hun skulle hjælpe ham. Hun ville ikke få sit eget folk, men alligevel ville hun få mere end Sylvia tilbød. "Karne, Sylvias ærkefjende, du byder mig at vende mine egne ryggen for en andel i dit folk? Enhver anden gud vil tilbyde mig det samme for at lære sit folk mine hemmeligheder. Jeg ser ingen grund til at være din hjælper." Og derpå forlod Eniona Karne. Men Karne var ikke parat til at give op, for han vidste, at Eniona havde ønsket sig lyset, som var blevet givet til Zandara. Og han kom da på at tilbyde Eniona noget, som ingen anden gud havde del i. Han tog hende med under jorden til de underjordiske huler, hvor mørket herskede. "Se her, Eniona. Her når Zandaras lys ikke ned. Her hersker mørket. Men tænk engang, ingen gud hersker over mørket. Dette tilbyder jeg dig. Alt det, som ikke er Zandaras, det tilbyder jeg dig. Du skal blive nattens dronning, hvis du hjælper mig." Eniona ønskede sig brændende natten og mørket. Så ville hun have noget som kun var hendes. Hun ville kunne kaste mørke over Zandaras lys, som hun i hemmelighed altid havde misundt, og dermed vise alle, at nu havde hun noget som var lige så stort som de andres. Men til dette behøvede hun ikke Karnes hjælp, så hun gik til Sylvia i stedet. "Kære Sylvia, har du opdaget, at ingen gud hersker over mørket. Jeg ved, at Karne har opdaget det og at han ønsker at tage mørket som sit. Men min kære, dette ønsker vi ikke, gør vi? Selvfølgelig ikke. Men hvis jeg tager mørket, da har du både lys og mørke, som dine allierede. Vil du give mig din tilladelse til at tage mørket?" Sylvia så ind i hendes klare øjne. Hun frygtede, at Eniona ville forfalde til mørket, men hun vidste også, at Karne ville blive stærkere med mørket på sin side. Sylvia havde intet kendskab til Enionas jalousi over for Zandara lys, og dermed gav hun sin tilladelse til, at Eniona gjorde krav på mørket. Med hjælp fra de andre guder fik hun magten over mørket, og den

blev hendes. Da gik hun til Karne. "Karne, jeg takker dig. Du viste mig, at mørket kunne blive mit, og nu har jeg fået det. Hvis du ønsker min hjælp, da tilbyd mig noget, som jeg ikke kan få på egen hånd." Som tiden gik, blev Eniona mere og mere egenrådig, og hun brugte mørket mod Zandara. Eniona indså, at hun havde mistet sig selv til de mørke guder. Da Eniona tog sortelver navnet Naliss'ra og lærte Karnes sortelvere listigheden, viste hun at der ingen vej var tilbage. Alligevel har hun aldrig kunne gå direkte mod Sylvia eller hade hende og de to gudinder undgår hinanden. Naliss'ra bebrejder Karne, at han fristede hende til mørket og hun giver ham skylden for tabet af hendes søster.

Naliss'ra opfylder Karnes ønske

Naliss'ra så ud over slagmarken, som mennesker og sortelverne stillede sig op foran hinanden i dagslyset. Karne havde vist ønsket mere land og dermed sendt sine mørke elvere i krig. Naliss'ra rystede på hovedet, som hun iagttog endnu en nedslagting af sortelverne. Var det da så umuligt for dem at indse den fordel, deres mørke hud gav dem om natten? Hvis sortelverne havde været hendes folk, havde de haft langt større dele af landet. Nok var Karne strategisk, men hendes list ville kunne bringe dem sejr. Naliss'ra besluttede, det var på tide at lære sortelverne om listighed. Som aftenen kom tog hun skikkelse af en smuk sortelver og gik ind i den hærgede sortelverlejr. Der samlede hun dem og talte til dem.

"I dør som fluer på slagmarken, nedslagtet af de tåbelige mennesker. Jeres gud har befalet jer det, og jeg byder jer også at stræbe efter mere magt. Men jeg har den viden, i mangler. Jeg har den viden, jeres gud ikke har givet jer." Naliss'ra talte overbevisende til dem. Først så de mistroisk på hende, men spurgte hvilken viden, hun kunne bringe dem, og Naliss'ra lærte dem om listigheden, om nattens fordele og om bedrag.

"Men for at bruge min lærdom, må I først bruge den over for jeres gud. Han har bedraget jer, for han har ikke delt denne viden med jer. Nu må I bedrage ham og opføre et tempel til min ære. Gør I det, skal jeg love jer, at sejr vil komme lettere til jer."

Naliss'ra forlod igen sortelverne – med et smil på læben. Inden for kort tid havde de opført et tempel til hende og tilbad hende. Karne kom til Naliss'ra – vred som havde Sylvia taget noget fra ham. Men Naliss'ra så bare på ham. "Du har før bedt mig hjælpe dine sortelvere. Sagt vi skulle hjælpe dem sammen. Sig mig, har jeg gjort noget du ikke har bedt mig om?" Det kunne Karne ikke modsige og således gik det til, at Karne mistede retten blandt guderne til, at sortelverne kun måtte have ham som gud.

Den første tjener

Naliss'ra så ud over sortelvernes byer. I tidens løb var det lykket at få vendt nogle til hendes tro, men de var kun en sølle forsamling blandt alle Karnes sortelvere. Det var ikke fordi det var svært at omvende sortelverne. De kom glædeligt til hende, når hun besøgte dem. De kendte bare ikke nok til hende. Hun behøvede nogle til at sprede hendes tro, uden hun selv behøvede forlade sine skygger, hvor hun havde masser af opgaver at udføre.

Hun fokuserede på en by, der var hende meget tro. Der måtte være nogle der, som kunne bruges. En kvinde, der listede omkring i skyggerne, fangede hendes blik. Når ikke kvinden var gemt i skyggerne, talte hun sig ud af enhver knibe, hun kom i. Godt nok, var dette en gemen tyv, men hun havde listigheden, og hun kunne udnytte skyggerne. Naliss'ra talte til hende:

"Jeg ser dig, som du forvinder ind i mine skygger. Jeg hører dig, når du fordrejer ordene til at tjene dig. Du kender min lærdom, selvom jeg aldrig har talt til dig. Hvad er dit navn, dødelige?"
Kvinden så sig forvirret om og trak sig dybt ind i skyggerne som for at finde tryghed der. Hun tøvede et øjeblik og svarede så: "Zysstri" "Zysstri Shess'ra, skal du kalde dig. Naliss'ras tjener. Du skal sprede mit navn. Du skal lærer sortelverne om mine skygger, om listigheden og om mig, og til gengæld skal de følge mig og ikke Karne. Du skal oplærer andre i at tjene mig, og de skal som dig, sprede mit navn og min tro. Og til at gøre dette, skal jeg give dig en smule af mine evner. Disse skal du dog ikke fortælle om. De er min hemmelige gave til dig. Vil du tage imod mit tilbud?"
Kvinden virkede langt mere stolt og stærk, end skræmt og forsigtig, som hun havde gjort før. Hun svarede Naliss'ra med en klar stemme:
"Javel, min frue. Jeg skal gøre dit bud. Jeg skal sprede dit navn og dit ord. Og jeg skal oplærer andre til at gøre det samme."
Naliss'ra forlod Zysstri og lod hende påbegynde sit arbejde. Zysstri samlede sine to søstre om sig og begyndte straks at lære dem om Naliss'ra. Alle i byen kendte til Naliss'ra og tilbød hende. Zysstri tog hendes søstre med sig og begyndte da at sprede Naliss'ras navn og tro til andre byer. Nogle steder mødtes de med ønsket om at lære mere, medens de andre steder blev mødt med vrede. Da Zysstris søstre var udlærte, tog de selv nye til sig, og sådan spredtes Naliss'ras navn og præsteskab sig i sortelvernes riger.

Naliss'ras hjælpere

Omkring sig har Naliss'ra fem skygger, der tjener hende.

*Den første skygge er **Noctro'nack** – Nattens skygge. Naliss'ra sender hun ud hvis nogen misbruger mørket.*

*Den anden skygge, hun skabte, er **Niomascá** – Listighedens skygge. Hende bruger Naliss'ra når hun ønsker de dødelige skal opnå noget eller forhindre dem i at det.*

*Den tredje skygge er **Cry'ia** – Hemmelighedernes skygge. Naliss'ra sender hende ud, hvis hun ønsker en hemmelighed bevaret eller afsløret.*

*Den fjerde skygge er **Lazraan** – Løgnens skygge. Hun bruger ham til at sprede løgne og skabe spild. Eller at stoppe en løgn som ikke behager hende.*

*Den femte skygge er **Zessta** – Nødens skygge. Zessta har altid den viden, som behøves i nødens stund.*